

Nyílt levél Cservenka Ferencnéhez – 1988.

Ez a levél megváltoztatta életemet, ezért hívtuk vissza a Parlamentből Cservenkánét, ennek köszönhetően lettem országgyűlési képviselő. Íme a levél, ahogyan megjelent 1988 végén a Gödöllői Mindenés című kiadványban:

Tisztelt Képviselő Asszony!

A november 22-én, Gödöllőn megrendezett találkozón, melyen választóinak volt hivatott beszámolni, és számot adni munkájáról, én is ott voltam. A találkozó erőszakos berekesztése miatt nem mondhattam el gondolataimat, így ezt most és ilyen formában teszem meg.

Kezdem a végén.

A Hazafias Népfront titkárának zárószavaira, miszerint „bizonyosak vagyunk, hogy képviselők a jövőben is a nép és választói érdekeit fogja képviselni”, Ön halkán, de 10 méterről is tisztán hallhatóan ezt válaszolta: „Nem, én a pártét!” Ebből természetesen a következő következtetést vonom le:

A párt érdekei – legalább is Ön szerint -, nem egyeznek a nép érdekeivel, Ön eddig sem a nép és választói érdekeit képviselte, s ez után sem fogja.

A továbbiakban elmondom véleményemet néhány kérdésre adott válaszáról.

A legsúlyosabb tévedése az volt, midőn azt mondotta, hogy az MSZMP olyan sokat tett és olyan jól működött („pedig munkások irányították”), hogy a magyar nép ezer éves történelmében soha nem élt olyan jól, mint az elmúlt negyven évben. Ugyanis az, hogy ma nincsen éhezés Magyarországon, az éppen úgy nem az MSZMP érdeme, minthogy nincsenek jobbágyok vagy rabszolgák. Az elmúlt évek fejlődésének eredménye, következménye, természetessége, hogy talán valamivel jobban és könnyebben él az ember, mint korábban.

S ha tőlünk Keletre tekintünk, s kissé büszkén kihúzzuk magunkat – ez sem a párt vagy a szocializmus érdeme. Sokkal inkább, az 56-os forradalomé. S ha Nyugatra tekintünk, szégyenkezve lehajtjuk fejünket, s ez már sokkal inkább a Párt és a szocializmus „érdeme”, s annak, hogy a forradalmat leverték.

Erről ennyit.

Bős-Nagymaros. Elfogadhatatlan érveléséből csak egyre reflektálok. Ön elmondta, hogy kormányunk akkori döntését a vízlépcső megépítésére milyen nagy örömmel üdvözölték a határainkon túlról a szlovákiai magyarok. „Végre történik valami körülöttünk!” Elhiszem, hogy ezt gondolták. De akkor még nem tudták azt, amit ma igen, hogy el kell hagyniuk otthonaikat, végveszélybe került a csallóközi magyarság.

Gödöllő. Nem kis büszkeséggel beszélt arról, amit Gödöllőért tett. Bizonyára volt pozitívuma is működésének. (Hallottam, sokat tett a kastélyért.) Ám az elmúlt években Gödöllőn is, súlyos hibákat is elkövettek. Csak néhány:

A Kossuth utca lebontása, 10 emeletes házak építése a város szívében, ugyanoda áruház és pártház, aluljáró, autóbusz pályaudvar, rendőrség épülete, szolgáltatóház a gimnáziummal szemben, stb.

Végül még egy dologban mondok ellent Önnek. A felvetett kérdések zömét provokációnak, provokatív kérdéseknek minősítette. Szerintem azon az esten egyetlen provokatív kérdés sem hangzott el! Csak őszinték voltunk, nyíltak, megfontoltan szókimondók.

Azok is aki Ön mellett és az Ön védelmében szólta, akiket név szerint hívott fel hozzászólásra, mit ahogyan az sokaknak feltűnt.

Fentieket kizárólag a magam nevében írtam. Azt viszont valamennyiünk, minden ott lévő nevében ki merem jelenteni, egy cél vezérelt bennünket:

Szeretnénk jobb sorsra érdemes hazánk jobb sorsra fordulását, s féltő szeretettel, aggodalommal tekintünk hazánk jövője felé.

Kérem, így gondoljon ránk.

Roszík Gábor